Η μοναξιά του γιάπη

Στη θεωρία του Φρόιντ, που πρεσβεύει ότι *«ο πολιτισμός χτίζεται πάνω στην αποκήρυξη του ενστίκτου»*, αλλά και στη ζοφερή επαλήθευσή της μέσα από πλήθη περιστατικών της εποχής μας, στηρίζεται το έργο του 36χρονου γερμανού συγγραφέα Ρόλαντ Σμελτφένιχ *Push up*. Έργο στο οποίο αναγνωρίζει κανείς, αν όχι τον εαυτό του, το γείτονα της διπλανής πόρτας που, επιτυχημένος κοινωνικά, ράκος ψυχολογικά και ευνουχισμένος ερωτικά, σκαρφαλώνει ασθμαίνοντας στην κορυφή μιας πολυεθνικής εταιρείας. Έργο οι αρετές του οποίου γίνονται ορατές –για να μην πω πολλαπλασιάζονται– μέσα από την ευέλικτη σκηνοθεσία (Βίκυ Γεωργιάδου), την εύστοχη μετάφραση του Γιώργου Δεπάστα και τις πειστικές ερμηνείες των ηθοποιών. Η Θέμις Μπαζάκα (Αγγέλικα), σε μια από τις πιο επιτυχημένες στιγμές της, διανθίζει με λεπτό χιούμορ την απελπισία της πρωίδας που υποδύεται. Είναι διευθύντρια μιας τέτοιας εταιρείας, σύζυγος διευθυντή η ερωτική ζωή των οποίων έχει περάσει καιρό τώρα σε επίπεδο ανυπαρξίας. Η Μαρία Σκουλά (Σαμπίνε) πλάθει με αξιοθαύμαστες κινητικές και φωνητικές αποχρώσεις τη νευρωτική νέα, ανερχόμενη και φιλόδοξη υπάλληλο, που προσπαθεί να μιμηθεί τη διευθύντριά της – από την υστερία του καθημερινού καλλωπισμού μέχρι το σημείο να περνά τα βράδια της ολομόναχη μπροστά στην τηλεόραση. Ο Νίκος Χατζόπουλος (Χανς), επιδεικνύει την υποκριτική του ωριμότητα ως ένας ακόμα μοναχικός άνθρωπος, ο εργασιομανής 60χρονος τμηματάρχης της πολυεθνικής που ονειρεύεται να τελειώσει την καριέρα του στο πόστο του Νέου Δελχί.

Πλην όμως διαψεύδεται, αφού τη θέση κατακτά ο Αργύρης Ξάφης (Φρανκ). Ο καλός ηθοποιός υπονομεύει απολαυστικά τον καταθλιπτικό χαρακτήρα που ερμηνεύει – «δεν ξέρεις» αν πρέπει να γελάσεις ή να κλάψεις μαζί του. Είναι ο κερδισμένος της ιστορίας που, όμως, περνάει τον ελεύθερο χρόνο του βλέποντας πορνό στο Διαδίκτυο, τρώγοντας πίτσες και υπολογίζοντας τα κιλά του.

• ***Push up* του Ρόλαντ Σμελτφένιχ, σε σκηνοθεσία Βίκυς Γεωργιάδου, στον Εξώστη του Αμόρε, Πραγκαπονήσων 10, τηλ. 210 6442869**